

Arrest

nr. 326 362 van 8 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie, van 2 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2024 met refertenummer 123190.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 september 2018 via Amsterdam toe in het Schengengebied op basis van een visum type C, afgegeven door de Nederlandse vertegenwoordiging in Paramaribo (Suriname).

1.2. Verzoeker diende in België vier aanvragen gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse moeder in op basis van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvragen werden telkens afgesloten met een bijlage 20 waartegen verzoeker geen beroep instelde.

1.3. Verzoeker diende op 10 juli 2024 een vijfde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van zijn Nederlandse moeder.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 2 oktober 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 9 oktober 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer verklaart te heten:

Naam: V.(…)

Voornaam: H.(…) E.(…) P.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Suriname

Verblijvende te: (…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, onmiddellijk na de kennisgeving*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[X] 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene kwam op 18.09.2018 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo. Betrokkene keerde echter niet terug naar Suriname, maar kwam naar België waar hij vijf keer na elkaar, in uitvoering van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Nederlandse moeder. Betrokkenes vier eerste aanvragen van 31.01.2020, 06.10.2020, 27.04.2021 en 15.03.2022, werden geweigerd op respectievelijk 02.07.2020, 31.03.2021, 25.10.2021 en 14.09.2022. In de weigeringsbeslissing van 14.09.2022 werd betrokkene nogmaals gewezen op het feit dat hij quasi dezelfde documenten voor als bij zijn vorige aanvragen en dat moest worden opgemerkt dat in gene van zijn aanvragen gezinshereniging kon worden aangetoond dat hij in Suriname of zelfs in Nederland ten laste was van zijn moeder. Hoewel in de akte van kennisgeving van deze vier weigeringsbeslissingen op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet meer in beroep te gaan tegen deze beslissingen, zodat hij in de wettigheid ervan berustte, om nadien op 10.07.2024 toch opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 5e aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 10.07.2024 wordt ook door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n°306 569 van 15.05.2024, arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18.03.2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13.04.2023 en arrest RvV n°290 431 van 16.06.2023).

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn moeder waardoor hij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari

2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokken diende vijf keer na elkaar, in uitvoering van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Nederlandse moeder. Betrokkenes aanvragen van 31.01.2020, 06.10.2020, 27.04.2021 15.03.2022 en 10.07.2024, werden geweigerd op respectievelijk 02.07.2020, 31.03.2021, 25.10.2021, 14.09.2022 en 02.10.2024. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het IVRK), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, lid 1, 11° en 12°, 42, 43 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoeker misbruikt maakt van de procedure van artikel 40bis verblijfswet. Er wordt geargumenteed dat de aanvraag daarom niet in overweging moet worden genomen omdat de weigering tot een aanvraag gezinshereniging niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 moet worden genomen.

Dat verzoeker dit betwist.

Eerste onderdeel,

Artikel 42 en 43 Verblijfswet stellen het volgende (eigen onderlijning):

Art. 42 § 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

[Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1° niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die

voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

§ 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.

Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren

1 ° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben

gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2 ° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Artikel 52, 6 4, vijfde lid stelt het volgende:

(...) In dien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Uit hogervermelde wetsartikelen kan afgeleid worden dat een aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Belg ten gronde kan geweigerd worden in de vorm van een bijlage 20.

Er wordt in de bestreden beslissing enkel geargumenteed dat de aanvraag gezinshereniging 'niet in overweging' moet genomen worden.

Nochtans stellen verschillende arresten van de Raad van State expliciet dat er geen wettelijke basis bestaat, die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging niet in overweging genomen wordt (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

Ook verschillende arresten van Uw Raad vernietigden beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij aanvragen gezinshereniging niet in overweging werden genomen.

Er werd telkens geoordeeld dat noch de Verblijfswet, noch de Europese regelgeving voorziet in een rechtsgrond voor dergelijke beslissingen. Het arrest K.A/België, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing inzake de bijzondere afhankelijkheidsrelatie, biedt hiervoor evenmin een rechtsgrond, oordeelde Uw Raad.

Aangezien de aanvraag gezinshereniging niet inhoudelijk wordt beantwoord, dient het bevel, dat een antwoord is op deze aanvraag, vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de burgers de rechtsgevolgen van hun handelingen en hun gedrag op voorhand moeten kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van de regelgeving en van de administratieve praktijk (cf. I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Artikel 39/79, §1 van de verblijfswet schrijft het volgende voor:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend. De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn : (...)”

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis; (...)"

Door de bestreden beslissing te nemen en verzoeker geen termijn te verlenen om het grondgebied te verlaten doet verwerende partij aan rechtsmisbruik daar de garanties van de verblijfswet, zijnde de schorsende werking van het beroep tegen een bijlage 20 in plaats van, in casu, een bijlage 19 niet worden nagestreeft.

Bijgevolg is de bestreden verwijderingsmaatregel in casu behept met een onwettigheid omdat deze strijdig is met artikel 39/79 van de verblijfswet.

Verzoeker verwijst hier eveneens naar een zeer recent arrest van uw Raad (RvV nr. 308 360 van 14 juni 2024).

Derde onderdeel,

Verzoeker wijst er tevens op dat er niet met alle elementen van het dossier rekening werd gehouden.

Verzoeker diende via zijn raadsman, op 08.10.2024 een begeleidend schrijven alsook een uitvoerige stukkenbundel in via het onlineplatform van de stad Antwerpen.

Met deze stukken werd geheel geen rekening gehouden.

Het betreft stukken die de afhankelijkheidsrelatie wel degelijk aantonen.

Verwerende partij heeft hier op geen enkele manier rekening mee gehouden.

Hierbij schendt verwerende partij artikel 42, §1 verblijfswet in overeenstemming met de motiveringsplicht.

Vierde onderdeel,

Verwerende partij verwijst wel naar artikel 74/13 Verblijfswet, en artikel 8 EVRM, maar stelt dat uit niets blijkt dat verzoeker daadwerkelijk een affectieve relatie onderhoudt met zijn Nederlandse moeder.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Verzoeker verblijft hier al 6 jaar en heeft geruime tijd een gedoogd verblijfsrecht gehad.

Hij was ook in zijn land van herkomst afhankelijk van zijn moeder.

Verwerende partij stelt dat nergens uit het dossier blijkt dat hij er niet tot in staat zou zijn om een leven op te bouwen in Suriname en dat er geen dermate afhankelijkheidsrelatie is.

Verzoeker verwijst hierbij naar het derde onderdeel en de stukkenbundel die binnen de 3 maanden op de geijkte wijze werd overgemaakt.

Het recht op eerbiediging van privé-familie- en gezinsleven vloeit voort uit artikel 8 EVRM, dat als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker erkent dat het gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 EVRM geen absoluut recht op een verblijfsstatus waarborgt. Er dient echter wel een billijke afweging gemaakt te worden:

Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 159 789 van 13 januari 2016 van uw Raad (eigen Onderlijning):

"Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een fairbalance-toets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597 /09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang {EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140})."

Dat er sprake is van een familie- en gezinsleven staat vast. Verzoeker is op jonge leeftijd naar België gekomen en heeft sindsdien altijd samengewoond met zijn moeder.

Zij hebben een zeer nauwe (afhankelijkheids)band. Dit wordt gestaafd door de neergelegde stukken waar geen rekening mee werd gehouden.

Met al deze elementen is niet (afdoende) rekening gehouden in de bestreden beslissing. Er vond geen correcte belangenafweging plaats in het kader van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten.

Uit het gehele dossier blijkt aldus wel degelijk dat er een zodanige afhankelijkheidshouding is tussen de referentiepersoon en verzoeker.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd en geschorst te worden vanwege de verschillende onzorgvuldigheden."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een brief opgesteld door zijn advocaat op 8 oktober 2024 vergezeld van allerlei stukken die verzoeker voorlegde in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 10 juli 2024 (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 9 en 18 van het IVRK aangezien hij nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit de eveneens door verzoeker geschonden geachte materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 13° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde (...) een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...)"

Verzoeker weerlegt de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat hij "(...) vijf keer na elkaar, in uitvoering van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Nederlandse moeder" en dat de eerste vier aanvragen werden geweigerd: "Betrokkenes vier eerste aanvragen van 31.01.2020, 06.10.2020, 27.04.2021 en 15.03.2022, werden geweigerd op respectievelijk 02.07.2020, 31.03.2021, 25.10.2021 en 14.09.2022. In de weigeringsbeslissing van 14.09.2022 werd betrokkene nogmaals gewezen op het feit dat hij quasi dezelfde documenten voor als bij zijn vorige aanvragen en dat moest worden opgemerkt dat in gene van zijn aanvragen gezinshereniging kon worden aangetoond dat hij in Suriname of zelfs in Nederland ten laste was van zijn moeder." Verzoeker maakt dus wel degelijk het voorwerp uit van weigeringsbeslissingen, waardoor hij niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte toepassing zou maken van de hierboven weergegeven wetsbepaling.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 januari 2020, 6 oktober 2020, 27 april 2021 en 15 maart 2022 telkens een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse moeder op basis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvragen werden op respectievelijk 2 juli 2020, 31 maart 2021, 25 oktober 2021 en 14 september 2022 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). In de laatste weigeringsbeslissing van 14 september 2022 werd verzoeker erop gewezen dat hij *quasi* dezelfde documenten voorlegde als bij zijn vorige aanvragen en dat hij niet aantoonde dat hij in zijn land van herkomst of in Nederland ten laste was van de referentiepersoon. Bovendien haalt de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing van 14 september 2022 aan dat *“het herhaaldelijk indienen van aanvragen tot gezinshereniging, waarbij geen wezenlijk nieuwe documenten worden overgelegd, dient te worden beschouwd als een oneigenlijk gebruik van de geldende procedureregels”*. Desalniettemin diende verzoeker op 10 juli 2024 een vijfde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van dezelfde referentiepersoon, zijn Nederlandse moeder. Deze aanvraag werd door middel van de bestreden beslissing ‘niet in overweging’ genomen.

2.10. Verzoeker betoogt in de eerste plaats dat er geen wettelijke basis bestaat die toelaat een aanvraag gezinshereniging ‘niet in overweging te nemen’ en dat deze aanvraag ten gronde dient te worden geweigerd middels een ‘bijlage 20’. Volgens verzoeker wordt de aanvraag op die manier niet inhoudelijk beantwoord. Ter ondersteuning van zijn standpunt verwijst verzoeker naar de artikelen 42 en 43 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

2.11. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou mogen overgegaan tot de afwijzing van zijn aanvraag gezinshereniging via een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2.12. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat er geen enkele wettelijke bepaling is die (expliciet) toelaat een aanvraag gezinshereniging af te wijzen door middel van een bevel om het grondgebied te verlaten, weerlegt, noch ontkracht hij hiermee het motief in het bestreden bevel dat de beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet in overweging te nemen niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 moet worden genomen. Verzoeker verwijst in zijn middel naar (Franstalige) rechtspraak van de Raad van State die betrekking heeft op beslissingen om aanvragen niet in overweging te nemen wanneer de aanvragers het voorwerp zijn van een inreisverbod en waarbij geen wettelijke basis werd vermeld. Deze gevallen kunnen echter onmogelijk worden vergeleken met verzoekers situatie aangezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 13° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag wordt vermeld. De Raad wijst er bovendien op dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (cf. RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831).

Waar verzoeker aanhaalt dat zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 10 juli 2024 niet inhoudelijk zou zijn beoordeeld, gaat hij voorbij aan de motieven van de beslissing waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de eerder genomen weigeringsbeslissingen in het kader van de vier voorgaande aanvragen tot gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon, waarbij telkens nagenoeg dezelfde stukken werden voorgelegd.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk ging door vast te stellen dat ernstig misbruik wordt gemaakt van de procedure op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet doordat verzoeker telkens een nieuwe aanvraag indient waarmee louter beoogd wordt om, tegen de finaliteit van de wet in, alsnog een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, met name een attest van immatriculatie, dat hem toelaat tijdelijk in België te verblijven. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hiermee impliciet, doch duidelijk aangegeven dat een nieuw onderzoek van verzoekers vijfde aanvraag zich niet opdringt, nu het onderzoek van zijn vier voorgaande aanvragen reeds duidelijk heeft aangetoond dat hij niet aan de voorwaarden van het beoogde verblijfsrecht voldoet.

In haar nota met opmerkingen stipt de verwerende partij trouwens terecht aan dat het Nederlandse visum type C, waarmee verzoeker destijds het Schengengebied inreisde, wijst op sterke economische bindingen en inkomsten in Suriname, waardoor hij thans bezwaarlijk kan voorhouden dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was en ten laste was van zijn Nederlandse moeder.

2.13. Verzoeker houdt vervolgens voor dat niet met alle elementen van het dossier rekening zou zijn gehouden door de gemachtigde van de staatssecretaris. In dit verband verwijst hij naar een begeleidend schrijven en een stukkenbundel die dateren van 8 oktober 2024 (Verzoekschrift, bijlage 2). De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen op 2 oktober 2024, dus vóórdat verzoeker de begeleidende brief en de stukkenbundel overmaakte. Verzoeker toont niet aan dat hij deze documenten reeds eerder ter

beoordeling aan het bestuur had voorgelegd waardoor het de gemachtigde van de staatssecretaris niet kwalijk kan genomen worden dat hij hiermee geen rekening hield bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan bovendien in beginsel geen acht slaan op deze documenten aangezien hij de regelmatigheid van de bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (cf. RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

2.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad merkt op dat uit volgende bewoordingen uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling geenszins geschonden kan worden geacht:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn moeder waardoor hij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

2.15. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens de schending aan van artikel 39/79, §1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel schrijft het volgende voor:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend. De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

(...)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis; (...).”

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) niet enkel een verwijderingsmaatregel omvat maar ook een *“beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht”* van een familielid van een burger van de Unie, zoals bedoeld in het hierboven geciteerde artikel 39/79, §1, tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poneert dat de garanties die de verblijfswet biedt in zijn geval zouden zijn miskend en dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont immers niet aan dat hij thans het voorwerp is van een gedwongen verwijdering uit het Rijk of dat er sedert het nemen van de beslissing verwijderingsmaatregelen werden genomen. Van het thans ingediende beroep bij de Raad gaat schorsende werking uit, waardoor het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tijdens de beroepsprocedure niet gedwongen ten uitvoer kan worden gelegd. De bestreden beslissing is op dit punt niet behept met een onwettigheid.

2.16. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

2.17. Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België wijst verzoeker naar de samenwoning met zijn moeder en zijn bewering dat hij met haar een zeer nauwe band heeft.

2.18. De Raad merkt evenwel op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin ((huwelijks-)partners en hun minderjarige kinderen). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoeker beroept zich op het feit dat hij samenwoont met zijn moeder maar dit volstaat niet om de vereiste ‘bijkomende elementen van afhankelijkheid’ aannemelijk te maken. Deze bijkomende elementen van afhankelijkheid kunnen niet impliciet afgeleid worden uit het feit dat verzoeker onder hetzelfde dak woont als zijn moeder (RvV 21 mei 2015, nr. 145 912). Verzoeker betoogt bovendien dat hij afhankelijk is van zijn moeder maar hij berustte in de eerder genomen weigeringsbeslissingen (bijlagen 20) waarin werd vastgesteld dat verzoeker niet ‘ten laste’ was van zijn moeder in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. In elk geval toont verzoeker niet aan dat hij op geen enkele wijze zou kunnen worden gescheiden van zijn moeder. De Raad treedt de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* bij dat er geen afhankelijkheidsband werd aangetoond tussen verzoeker en zijn moeder, zodat er ook geen beschermenswaardig gezinsleven tussen deze meerderjarige gezinsleden aannemelijk werd gemaakt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.19. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 42, 43 en 74/13 van de vreemdelingenwet en/of van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing zou steunen op foutieve feitelijke of juridische overwegingen, noch dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan. Verzoeker heeft geen

motiveringsgebrek aangetoond en evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN